

Hebbus! Dat is de geweldigste kringloopwinkel van het land. In deze winkel van Fays ouders valt er voor Fay en haar beste vriend Joppe altijd wel iets te beleven of te ontdekken. Er is alleen één ding waarvan Fay hoopt dat het nooit ontdekt wordt: het grote geheim van Hebbus. Omdat er iets heel erg is misgegaan met een heleboel geld, hebben Fays ouders geen huis meer en woont het gezin tijdelijk (maar inmiddels al best lang) in de winkel. Joppe is de enige die dat weet.

In een oud boek uit de boekenhoek van Hebbus vindt Fay een vergeelde envelop met een prachtige postzegel erop. Als er niet lang daarna wordt ingebroken, is het duidelijk dat iemand die postzegel heel erg graag wil hebben. Iemand die nu weet dat Fays familie in de winkel woont en dreigt dat geheim bekend te maken...

Hebbus. De gouden postzegel is het tweede deel in de serie over kringloopwinkel Hebbus. Een serie waar je blij van wordt!

De Vier Windstreken

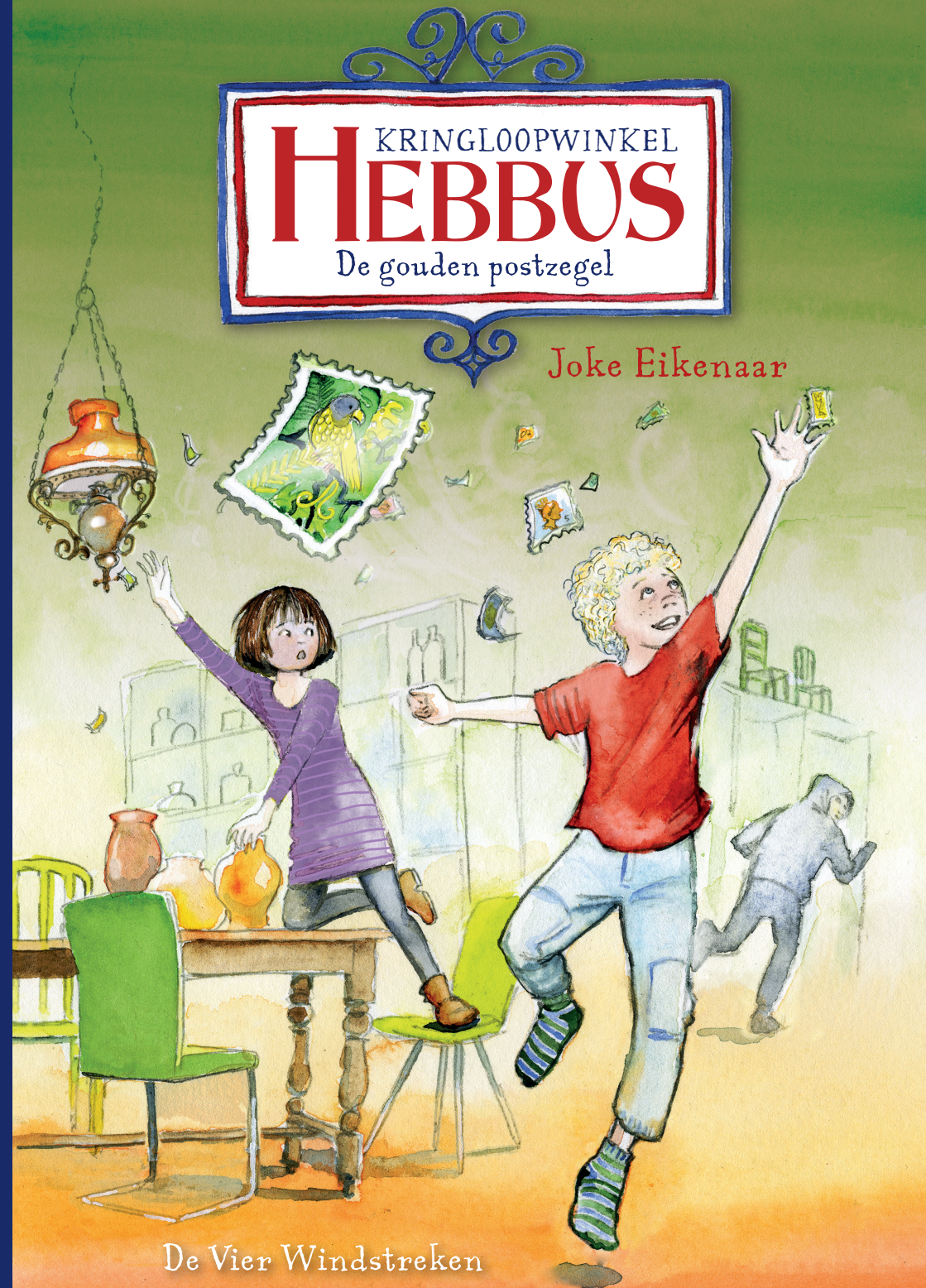
ISBN 978 90 5116 799 3

9 789051 167993

Joke Eikenaar
HEBBUS
De gouden postzegel

De Vier Windstreken

Joke Eikenaar

KRINGLOOPWINKEL
HEBBUS
De gouden postzegel

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2020 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst en illustraties van Joke Eikenaar
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282 / ISBN 978 90 5116 799 3

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Hoofdstuk 1

‘Waar ga jij het over hebben?’

Joppe draait langzaam rondjes op de pianokruk.

‘Ik weet het nog niet,’ antwoordt zijn vriendinnetje Fay. Ze zit onderuitgezakt in een rieten hangstoel. Joppe vindt de stoel op een groot vogelnest lijken. Het ding hangt aan een gebogen, metalen standaard. Fay kan, zoals ze nu zit, net met haar tenen bij de grond. Zo kan ze een beetje heen en weer wiegen.

In het grote, hoge pand waarin de kringloopwinkel van Fays ouders zit, zijn maar weinig knusse hoekjes. Alles is zo open mogelijk, om overzicht in de winkel te houden. En het plafond is wel zes meter hoog. Overal is het koud en onbeschut en weids. Toen mama eindelijk begreep dat ze nog maanden en maanden in de winkel zouden moeten wonen, had ze een gezellig hoekje gemaakt bij de piano. Rond een salontafel staan een poef en een paar stoelen waar je in kunt wegkruipen. Een grote kast en het houten wandje haaks daarop maken het knus. Het valt klanten niet op: voor hen is het niet meer dan een paar meubels bij elkaar, maar voor Fay is het de belangrijkste plek geworden van de hele winkel.

‘Ik haat spreekbeurten,’ bromt Joppe.

‘Joh, je hebt nog acht dagen de tijd. Het is nu maandag en we hebben de hele week vakantie! Als je eenmaal een onderwerp hebt, valt het best mee.’

‘Ja, als het over dieren gaat, is het makkelijk ja. Maar Sanne heeft het al over cavia’s gehad, Mila over dolfijnen en Rowan over honden. En nou mag het niet meer over dieren gaan van de juf.’

‘Nee, dat is niet waar. De juf zei alleen dat je sowieso een hoger cijfer krijgt als je het níét over dieren doet. Om je aan te moedigen iets anders te zoeken.’

Joppe zet zich af tegen de piano en zwiept rond.

‘Joppe, klanten,’ zegt Fay. Ze knikt naar het gangpad, waarin een man en een vrouw hand in hand komen aanlopen. Ze kijken keurend naar de banken en salontafels, en af en toe staan ze even stil om iets beter te bekijken. Fay wipt uit de hangstoel.

‘Kom, misschien vinden we een leuk onderwerp bij de kijkboeken.’

Zonder op antwoord te wachten neemt ze de kortste weg naar de boekenhoek. Joppe springt op en volgt haar. Meer omdat hij geen zin heeft om alleen te blijven zitten dan dat hij verwacht iets interessants te vinden in die stoffige fotoboeken.

Fay trekt voorzichtig een paar grote boeken uit de kast, om te kijken wat er op de voorkant staat.

‘Kijk dan! Deze gaat over klokken. Dat is best leuk. Of deze: over het ontstaan van de auto. Is dat niets voor jou?’ Ze geeft het boek aan haar vriendje, die verveeld in de leunstoel bij de boekenhoek is neergeploft.

‘Auto’s. Lekker origineel. Na dieren het volgende meest gekozen onderwerp.’

‘Nou, zoek dan zelf even. Er staat genoeg. Deze, over de Tweede Wereldoorlog...’

‘Dat klinkt als een geschiedenisles.’

Joppe hijst zich omhoog en komt naast Fay staan.

De kast staat vol grote fotoboeken, over allerlei onderwerpen. Met zijn hoofd schuin leest Joppe een paar titels op de ruggen van de boeken. Zijn oor ligt bijna op zijn schouder.

‘Moderne bouwkunst,’ leest hij hardop. Hij trekt het boek uit de rij. Het is een heel oud boek. De foto’s zijn zwart-wit.

‘Kijk dan! Dat noemen ze moderne bouwkunst. Zo modern is dat niet.’ Joppe grinnikt om de foto’s waarop behalve wat gebouwen, ook enkele mannen te zien zijn met deftige, platte hoeden en gekrulde snorren. ‘Foto’s van hele brede straten, maar je ziet bijna geen enkele auto. Hoelang zou dat geleden zijn, denk je?’

‘Pak het boek van de geschiedenis van de auto erbij. Dan weet je het,’ plaagt Fay.

‘Het staat hier ook wel.’ Joppe doet zijn best de kleine schuine letters te lezen: *‘Grootsch bouwwerk in de gesloten stijl van de Amsterdamsche school. Bouwjaar 1902.’*

Joppe trekt een raar gezicht en kijkt nog eens goed naar de tekst. ‘De schrijver van dit boek had ook wel beter zijn best mogen doen op school. Wat een fouten staan er in dat korte zinnetje!’ grapt hij.

‘We hebben hier heel veel boeken die in ouderwets Nederlands zijn geschreven. Hoe ouder het boek, hoe idioter de tekst.’

Meteen zijn ze de spreekbeurt vergeten. Fanatiek zoeken ze de planken af naar het oudste boek uit de winkel. Bij boeken waarvan de rug een beetje bol staat en voelbare lijnen heeft, hebben ze de meeste kans, merken ze. Vaak zijn de kaften donkerbruin of donkerrood. De letters op de voorkant en op de rug kun je ook vaak voelen. Die liggen wat dieper. En soms zijn die goudglanzend. Joppe en Fay lezen elkaar stukjes voor, waarbij ze hard moeten lachen. Oud Nederlands klinkt echt raar.

‘Oh, déze is oud, denk ik. Kijk dan wat mooi.’ Voorzichtig trekt Fay een boek uit de rij. Het is een boek met een prachtig bedrukte kapt in verschillende kleuren, en met vergeelde bladzijden die allemaal aan de hoeken omgekruld zijn. Behoedzaam, om het dunne papier niet te beschadigen, bladert ze wat door het boek.

Plof.

Er is iets tussen de pagina’s uitgeglipt en op de grond gevallen. Fay pakt het op. Het is een envelop met krullerige letters. De bovenkant is ooit geopend met een bot mes: de rand van het papier is rafelig door het snijden.

‘Een brief! Wauw. Die zal ook wel heel oud zijn.’

Joppe komt bij haar staan.

‘Misschien staat de datum er wel op.’

Fay vouwt de brief open. Ze ziet nergens een datum. Wel een gedicht.

‘Wat mooi. Dit is vast een liefdesbrief. En de vrouw voor wie die geschreven is, was ook verliefd op de schrijver.’

‘Dat is echt iets voor meisjes om dat te denken. Hoe kun je dat nou weten?’

‘Anders zou deze mevrouw Josefien de brief nooit bewaard hebben.’

‘Josefien?’

‘De naam boven het gedicht.’ Fay bekijkt de envelop nog eens. ‘O, er staat een andere naam boven het adres. Hier staat Jo. Jo Sluyter. Zou dat dezelfde zijn als Josefien?’

‘Misschien is Jo een afkorting daarvan.’

‘Dat lijkt er wel op, ja. Of misschien was die meneer zo verliefd dat hij Josefien verzoonde als koosnaam.’

Fay begint te lezen.

‘Liefste, liefste Josefien,’

‘Hij stottert ervan,’ grinnikt Joppe.

Fay doet of ze Joppe niet hoort en leest op eerbiedige toon verder.

‘Huid zacht en naar kamille geurend

roze kleurend

den wangen

en mond

en mijn verlangen

die uw lippen vond’

‘Wat een dom gedicht!’ giert Joppe. ‘Het rijmt niet eens!’

‘Het rijmt wél.’ Fay fronsst geïrriteerd haar wenkbrauwen.

‘Je moet goed luisteren. En het is kunst, Joppe. Geen sinterklaasgedicht.’

Ze concentreert zich weer op de brief in haar handen.

*Ik bestudeer uw teer gelaat
terwijl u praat
wijs en verstandig
Ik bloozend onhandig
geef mijn waare gedachten niet prijs
Ik zou u nooit verlaten
en gij, blijf ook bij mij
Ik zou verdwaalen in de straten
zonder u aan mijn zij.'*

Joppe slaat zich op zijn knieën van het lachen.

'Wahahaha! Het is een gedicht voor zijn tomtom! Hoor je dat? Zonder u verdwaal ik in de straten! Hahahaha!'

Het lukt Fay maar net om boven zijn gebrul uit te komen.

'Joppe hou op! Dit is toch ontroerend? Dit is van een man die de vrouw op wie hij verliefd is, wil laten weten dat hij van haar houdt, maar hij weet niet hoe hij het moest zeggen. Daarom schrijft hij een gedicht.'

'Ja, dat is wel duidelijk ja, dat hij niet weet wat hij moet zeggen! En als je de brief gelezen hebt, heb je nog steeds geen idee wat hij nou gezegd heeft.'

'Ik vind het mooi.'

'En ik vind het gezeur. Wat een watje.'

'Watje? Het is hartstikke romantisch als je zoiets kunt schrijven!'

'Ik denk dat een vrouw je vierkant uitlacht om zo'n brief.'

'Tuurlijk niet. Als een man zijn best doet om dit te verzinnen, dan is iedere vrouw gevlaid.'

'Gevleid! Alleen dat woord al. Jakkas! Echte kerels hoeven

niet zo slijmerig te schrijven. Daar vallen de vrouwen voor vanwege hun spierballen, niet vanwege dit soort zoetsappig... jankerig... drama.'

'Spierballen?' Fay kijkt Joppe spottend.

'Ja, nu nog niet. Daar ga ik nog aan werken.'

'Ik denk dat ik liever een man heb die een gedicht voor me schrijft dan eentje die de hele dag in de sportschool zit.'

'Je kunt ook gewoon vanzelf spierballen krijgen, hoor,' moppert Joppe.

Fay schiet in de lach. 'Ja, vast.'

'Ja,' roept Joppe boos. 'Als je zwaar werk doet, krijg je echt wel spierballen.'

'Nou, misschien had deze meneer wel spierballen én kon hij mooi schrijven! En misschien is het wel nooit iets geworden tussen hem en Josefiën, dat kan ook nog. Maar dit gedicht vond ze in elk geval prachtig.'

'Want?'

'Omdat ze hem bewaard heeft, suffie. Dat zei ik toch al? En ze heeft hem stiekem bewaard. In een boek.' Fay strijkt nadenkend over de gekrulde woorden. 'Misschien is het echt kunst.'

'Stel je voor dat de schrijver een beroemde dichter is geworden, later. Dan wordt deze brief ook beroemd.'

'Of misschien was hij het toen al. Er staat geen naam onder. Alleen maar drie hoofdletters. Maar als dit van een bekende schrijver is, dan is de brief veel geld waard.'

'Je moeder weet toch heel veel van schrijvers?'

'Dat is een goeie. Mam moet dit even zien.'